SUSJ 3/11

Savolaisen osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

Sisällys:

3 Päätoimittajalla on ollut syyskiireitä...

4 Kuraattorj puhuu virkailija-asiaa

5 Vaaliasiaa Edustajistovaalien tulokset ja uusi savOlaisedaattori

7 Sennupalsta Jäsenkysely ja uusi kunniajäsen

8 Sennuhallituslaisen mietteitä:
Pelkkää englantiako Aegviidussa?

9 Savon Vaakunat esittelee tällä kertaa Savonrannan, Savonlinnan ja Siilinjärven

12 Aktiivikesä Haminan varuskunnassa
Marsseja ja hotellitunnelmaa

14 Aegviidun kesäpäivät
olivat savolais-virolaista yhteistyötä parhaimmillaan

18 Terveiset kriisi-tervikseltä!
– onneksi kriisistä selvittiin!

21 Juhlan aika: Ekin 50. Tervis

22 Pakina: Ryhdyn anarkistiksi

24 Osakuntauutiset
Uusi Q ja toimikunta-asiaa

25 Kulttuurilehti Susj
Osakunnassa soitettiin jo 1950-luvulla

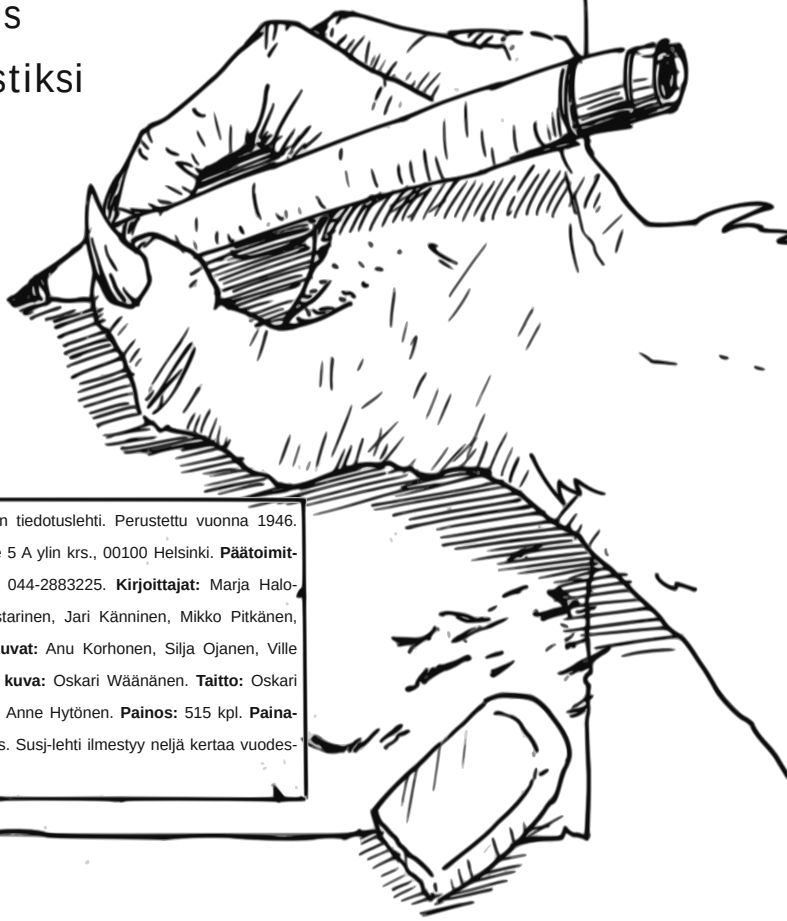

SUSJ. Helsingin yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946. **Julkaisija:** Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki. **Päätoimittaja:** Kiira Happonen, kiira.happonen@helsinki.fi, 044-2883225. **Kirjoittajat:** Marja Halonen, Kiira Happonen, Juha Karvonen, Katja Kastarinen, Jari Känninen, Mikko Pitkänen, Tahvo Ruokonen, Riikka Ruuth ja Mirja Saari. **Kuvat:** Anu Korhonen, Silja Ojanen, Ville Pulkkinen ja Pekka Välimaa. **Kuvitus ja kannen kuva:** Oskari Wäänänen. **Taitto:** Oskari Wäänänen. Kieliasun tarkistus (artikkelit): Anne Hytönen. **Painos:** 515 kpl. **Painatus:** Unigrafia Oy 2011. Joutsenmerkitty painolaitos. Susj-lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti saa HYYn järjestölehtitukea.

SYYSKIIREITÄ

Teksti: Kiira Happonen

Tervehdys lukijat!

Viime kerrasta onkin jo aikaa... Olet ehkä ihmetellyt, missä Susj 3/11 viipyy. Syksyn ensimmäinen numero ilmestyy tänä vuonna poikkeuksellisen myöhään, osittain siksi, että gradun viimeistely ja työt ovat pitäneet allekirjoittaneen kiireisenä. Olen myös oppinut huomaamaan, että kun on päivällä istua nököttänyt seitsemän tuntia näyttöpäätteen ääressä, ei tietokone enää iltaisin vedä puoleensa entiseen malliin. Tämä on tietysti lehdenteon näkökulmasta huono asia, mutta onpahan samalla vähentynyt myös turha netissä notkuminen, tuo viheliäinen aikasyöppö.

Alan olla siinä vaiheessa, että molemmat jalat ovat jo tukevasti työelämässä. Kun pian palautan lopputyöni ja suoritan lopputentin, opiskeluvaihe iloineen ja suruineen on lopullisesti takanapäin. Tenttistressiä en jää kaipaamaan, enkä juuri kotitehtäviäkään, mutta opiskelijaelämää sitäkin enemmän. Puhumattakaan tietysti mahdollisuudesta nukkua pitkään tai pitää joskus ex tempore -vapaapäivä...ja kuukauden joululoma... Nauttikaa siis vielä kun voitte! No, on työelämässä tietysti hyvätkin puolensa. Saa tehdä päivittäin työtä mielenkiintoisten asioiden parissa, oppii kaikkea uutta ja tutustuu uusiin ihmisiin. Sehän kuulostaa melkein opiskelulta – sillä erotuksella, että ei tule kotitehtäviä!

Vaikka luentosalit, UniCafét ja tenttitilaisuudet alkavat olla kohdallani taaksejäänyttä elämää, osakunta on ja pysyy. Osallistuin juuri kolmen päivän sisällä kahteen osakuntatapahtumaan,

Talakkunoihin ja SOSSun solistikonserttiin – huikeita elämyksiä molemmat.

Osakunnan syksy on tuntunut olevan vielä normaaliakin aktiivisempi. Syksyyn perinteisesti kuuluvien juhlien, osakuntailtojen ja kokousten lisäksi tarjolla on ollut vaikka minkälaista excursiota ja illanviettoa. Erityisesti fuksimajuri toimikuntineen on kunnostautunut toiminnan järjestämisessä – fuksit ovat tänä syksynä päässeet mm. Korkeasaareen, sirkukseen ja Ikeaan. Myös osakuntaillat ovat vetäneet hyvin porukkaa. Toivottavasti ihmiset ovat keväällä vähintään yhtä innokkaita nauttimaan osakunnan kattavasta tarjonnasta!

Päätoimittaja toivottelee hyvät joulut kaikille. Tapaamme vielä kerran Sujen (vai pitäisikö kirjoittaa Suven) 4/11 merkeissä, joka ilmestyy vuodenvaihteessa tai vähän sen jälkeen. Silloin pääsen toivottavasti myös julkistamaan seuraajani nimen!

Kiira

Kuraattorj

Teksti: Marja Halonen
Kuva: Ville Pulkkinen Piirros: Oskari Wäänänen

Pienellä päässälaskulla selviää, että aloitin tänä syksynä kymmenennen lukuvuoteni osakunnassa. Nykyään en tosin ole osakunnan jäsen, vaan kuulun senioriyhdistykseen. Olen toiminut osakunnan viroissa vuoden 2003 tammikuusta lähtien. Vuksina minut houkuteltiin silloiseen ulkoasiainsihteerin (nyk. kansainvälisten asioiden sihteeri) ja apuemännän virkaan. Siitä lähtien olen toiminut aika monessa virassa, toimikunnassa sekä edustajana Osakuntien yhteisvaltuuskunnassa. Täytyy myöntää, että tässä ajassa osakunnan virkailijaluettelo on tullut koluttua minua kiinnostavilta osin lähestulkoon kokonaan. Kulttuurisihteeriksi muistan aina halunneeni, mutta en ole koskaan ehtinyt muun mielenkiintoisen vietyä huomioni.

Välillä ehdokkaita haluamaani virkaan on ollut useampi, ja silloin valinnasta on käyty vaali. Joskus olen saanut viran, joskus kyseinen virka on mennyt toiselle. Aina on kuitenkin sattunut jokin itselle mieluinen tehtävä sopivasti kohdalle. Haluaisin rohkaista kaikkia osakuntalaisia katselemaan osakunnan virkailijaluetteloa, ja etsimään sieltä itseä kiinnostavan tehtävän. Tietoa tarkemmasta tehtävänkuvasta saa viran nykyiseltä haltijalta tai osakuntaneuvostolta. Marraskuun osakunnan kokouksessa valitaan ensi vuoden toimijat.

Jokaisen virkailijan tehtäviin kuuluu seuraajan kouluttaminen. Tämän vuoden virkailijoiden kannattaisi viimeistään nyt ryhtyä kirjoittelemaan muistiinpanoja kuluneesta vuodesta. Mitä erityistä muistettavaa tehtäviin liittyy? Mikä on ollut helppoa ja selkeää? Puuttuuko jonkin asian tai tehtävän osalta ohjeistus? Minkälaisia tapahtumia tai ekskursioita järjestit virkailijana tänä vuonna? Jokaisella viralla olisi hyvä olla osakunnassa oma kansionsa, johon voisi koota kyseiseen virkaan liittyviä asioita ja muistiinpanoja.

Yhtenä monista viroista marraskuun kokouksessa valitaan kaksi vaalipäällikköä. Lehden ilmestymisen aikaan vuoden 2011 ylioppilaskunnan edustajistovaalit ovat jo ohitse ja edustajisto kaudelle 2012 on valittu. Toivottavasti mukaan on saatu myös Savolaisen Osakunnan oma edaattori.

Ylioppilaskunnan edustajisto tekee tärkeitä opiskelijoihin vaikuttavia päätöksiä. Osakunta käyttää ylioppilaskunnan tiloja järjestötilanaan ja saa vuosittain rahallista toiminta-avustusta ja erilaisia tukia esim. järjestölehden julkaisemiseen.

Tänä syksynä valittavien edaattorien kausi jää harmillisesti vain vuoden mittaiseksi. Se ei kuitenkaan vähennä heidän valtaansa ylioppilaskunnan ylimpänä päättävänä elimenä. Toivon, että vaalihuuma vain kohoaa entisestään ensi syksyksi, ja kaudelle 2013–2014 saadaan savO-

laiset hyvin edustetuiksi.

Vaalien ja virkailijavalintojen lisäksi tänä talvena on vielä monta osakuntailtaa, juhlaa ja ekskursiota edessäpäin. Onko sinulla jo talakkunalottorivi valmiina? Kuka löytyikään kaavun alta tänä vuonna?

Mukavaa osakuntasyksyä ja -talvea!

Marja

VAALIASIAA

Teksti: Kiira Happonen Piirros: Oskari Wäänänen

HYYn edustajistovaalit käytiin 18–19.10. Edustajistovaaleissa valittiin ylioppilaskunnan ylin päättävä elin, 60-henkinen edustajisto, jonka jäseniä kutsutaan edaattoreiksi. Näissä vaaleissa valitun edustajiston toimikausi on poikkeuksellisesti vain vuoden mittainen.

Vaalien ylivoimainen voittaja oli ainejärjestöläisten ryhmittymä HYAL. HYAL sai uudesta edustajistosta 21 paikkaa. Sitoutumattoman vasemmiston ja HYYn vihreiden muodostama Maailmanpyörä tuli toiseksi 11 paikallaan. Kolmanneksi suurimpaan edustajistopaikkamäärään ylsivät Osakuntien suuri vaalirengas (10 paikkaa) ja HELP (10 paikkaa). Savolainen Osakunta oli mukana osakuntien vaalirenkaassa.

Miten HYY edustajistoineen sitten varsinaisesti liittyy osakuntaan tai vaikuttaa riviosakuntalaisen elämään? Miksi vaalien tärkeydestä aina muistutellaan kerta toisensa jälkeen? HYY ajaa jäsentensä – eli Helsingin yliopiston opiskelijoiden, joihin suurin osa osakuntalaistakin lukeutuu – etua niin yliopiston sisällä kuin ulkopuolella. Edustajistossa pääsee siis vaikuttamaan meidän opiskelijoiden asioihin. Osakuntana taas saamme HYYltä järjestötilojen lisäksi muun muassa toiminta-avustusta.

Osakunnille menestyminen ylioppilaskunnan vaaleissa on tärkeää monesta syystä. Ylioppilaskunta edustajistoineen käsittelee tärkeitä opiskelijajärjestöihin liittyviä kysymyksiä. Mitä parempi edustus osakunnilla on edustajistossa, sitä enemmän vaikutusvaltaa meillä on muun muassa tilajakoasioissa. Useamman vuoden osakunnassa olleilla lienee vielä muistissa HYYn viimeisin iso tilajakomuutos, joka johti

VSO:n muuttoon Vinnille ja kupolin osakuntien siirtymiseen Uuden A-rappuun.

Osakunnilla oli tämän vuoden vaaleissa vähiten ehdokkaita kymmeneen vuoteen. HYYn vaaleissa edustajistopaikka voi irrota jo muutamilla kymmenillä äänillä, joten jokainen annettu ääni on tärkeä. Asettumalla ehdolle voi kerätä muutaman arvokkaan lisä-äänen omalle osakunnalleen, vaikka ei kummoista vaalityötä ehtisikään tehdä. Ehdokkuudesta ei myöskään kannata kieltäytyä, vaikka ei olisi täysin varma halustaan päästä edustajistoon. Yleensä läpipäässeet ovat niitä, jotka ovat oikeasti halunneet tulla valituiksi ja tehneet töitä sen eteen.

Pienehköstä ehdokasmäärästä huolimatta Savolainen Osakunta menestyi vaaleissa hyvin. Asuntola-asiamiehenäkin tunnettu Antti Kekäläinen oli 31 äänellään SavOn ääniharava ja nappasi edustajistopaikan. SavO säilyttää näin ollen yhden edaattoripaikkansa. Paljon onnea vielä Antille ja kiitokset onnistuneesta vaalityöstä!

Kiitokset on paikallaan esittää myös osakuntamme vaalipäälliköille, Tarulle ja Miikalle, jotka loivat ansiokkaasti vaalihenkeä, rekrytoivat ehdokkaita ja tekivät yhteistä vaalityötä toisten osakuntien kanssa.

Lopuksi suuri kiitos Saaralle, Veeralle, Tatulle, Maijalle, Annelle, Margareetalle, Lauralle, Jasminille, Anniinalle, Annamarille, Siljalle, Riinalle, Tarulle, Riikalle, Rikulle ja Miikalle, jotka asettuivat ehdolle ja tekivät hienoa vaalityötä. Kiitos myös äänestäjille. Muistakaahan äänestää savOlaista myös ensi vuoden vaaleissa!

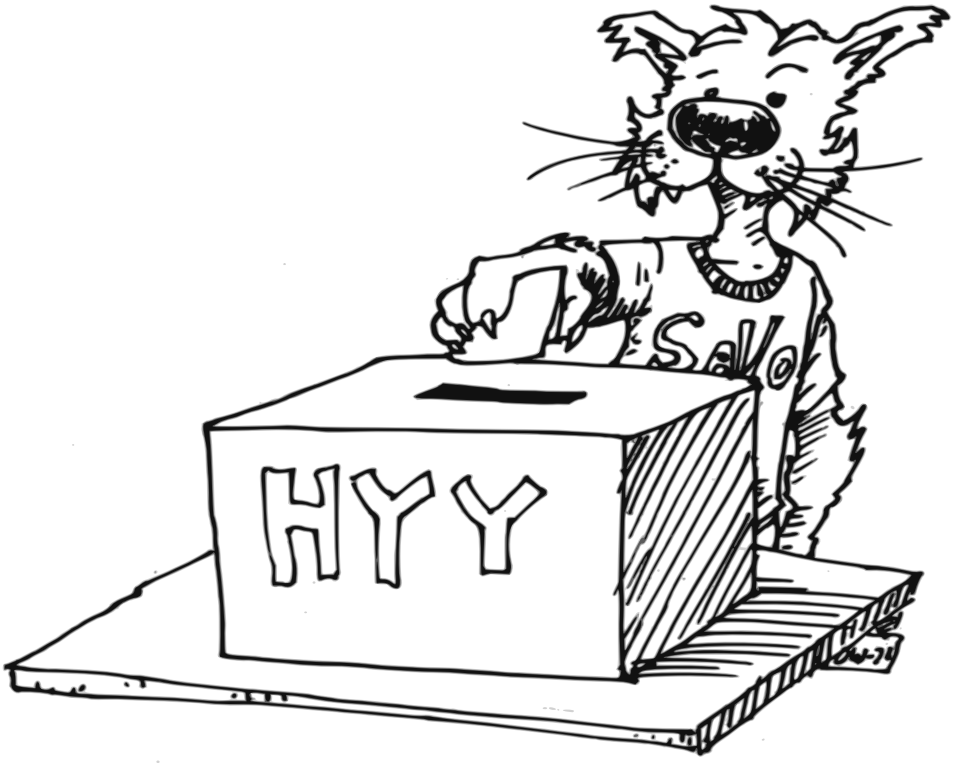

Sennupalsta

Teksti: Katja Kastarinen
Piirros: Oskari Wäänänen

Terve!

Sennujen syksyyn on jälleen mahtunut monenmoista ohjelmaa, tärkeimpänä tietysti senioreiden vuosijuhlat 22. lokakuuta. Joulukuussa 9.12. seniorit viettävät jälleen perinteistä annanpäiväjuhlaa Helmilässä.

Sennuhallitus on päättänyt toteuttaa tulevan talven aikana jäsenkyselyn, jossa tiedustellaan jäsenten tyytyväisyyttä yhdistyksen toimintaan. Samalla voi kertoa myös mahdollisia toiveita ja toimintaan liittyviä ideoita.

Lopuksi mainittakoon vielä tälläkin foorumilla, että Savolaisen Osakunnan Seniorit kutsui yhdistyksen vuosikokouksessa kunniajäsenekseen Tapani Laitisen. Tapani on toiminut osakunnassa monissa tehtävissä 1960- ja 1970-luvuilla ja sen jälkeen senioreiden hallituksessa ja Savolaisten ylioppilaiden säätiön hallituksessa. Erityisen ansioitunut Tapani on ollut Viron-suhteiden ylläpitämisessä.

Muistakaa sennujen oman blogi osoitteessa savoseniorit.wordpress.com sekä fanisivu Facebookissa!

Pysykäähän linjoilla!

Terveisin,
Seniorisihteeri Katja

PELKKÄÄ ENGLANTIAKO AEGVIIDUSSA?

Teksti: Mirja Saari

Kun kuluneen kesän Aegviidu-päivien ohjelmaa kevättalvella suunniteltiin, useimmat toimikunnan jäsenet pitivät itsestään selvänä, että kesäpäiviemme kielenä olisi englanti. Tulin tästä suorastaan murheelliseksi: onko meidän todella käytettävä englantia virolaistenkin ystäviemme kanssa? Onko Viro kielellisesti kuin mikä tahansa muu ulkomaa, jossa ainoana mahdollisuutena on turvautuminen englantiin? Emmekö voisi ymmärtää toisiamme kuten Pohjoismaissa on perinteisesti ollut tapana ja puhua kukin omaa kieltämme? Tajusin vähitellen, ettei tämä olisi mahdollista, ja siirryin itsekin kirjoittamaan sähköpostiviestejä englanniksi.

Mutta kun kesäpäivät koittivat, murheeni haihtui. Kyllähän Aegviidussa toki englantiakin käytettiin, mutta ihan varmasti enemmän suomea ja viroa. Monet savolaiset osasivat jonkin verran viroa, jotkut suorastaan erinomaisesti, ja virolaisista varsinkin varttuneemmat osanottajat sekä ymmärsivät että puhuivat suomea. Uskallan väittää, että yksityiset keskustelut hyvin monessa tapauksessa käytiin omilla kielillämme, kun taas kaikille yhtä aikaa suunnattu tervetuliaispuhe ja tiedotukset hoituivat useimmiten englanniksi. Ja mitä pitemmälle aika kului, sitä enemmän rupesimme toistemme kieltä ymmärtämään.

Kesäpäivien kohokohta oli lipunnosto lauantaina 20.8., jolloin Viro vietti uuden itsenäisyytensä 20-vuotisjuhlaa. Tilaisuuden avasi Markus Jakobsoo, joka puhui englantia, mutta varsinainen juhlapuhe kuultiin viroksi. Sen piti Malle Kuum. Puheen käänsi suomeksi Elina Lappalainen. Maan oman kielen käyttö tällaisena hetkenä tuntui itsestään selvältä, ja puheen sanoma meni luihin ja ytimiin: vuosisatojen sorron jälkeen maan itsenäisyydelle osataan todella antaa arvoa.

Aegviidussa voitiin todeta, että luovuutta riittää, kun yhteistä tahtoa on. Halusimme tutustua toisiimme mm. toimimalla neljässä eri työpajassa, joissa aivan varmasti tarvittiin erityissanastoa, jota emme vieraalla kielellä hallinneet. Yhdistelemällä suomea, viroa ja englantia, joskus saksaakin, kysymällä naapurilta neuvoa ja käyttämällä kehon kieltä pääsimme aina yhteisymmärrykseen. Teatteri- ja musiikkipajalla oli näiden keinojen lisäksi kokonainen oma maailmansa käytettävänä, ja kielipajahan opetti pärjäämään kokonaan omilla kielillämme.

Mirja Saari

Savon vaakunat

Tällä kertaa esittelyssä on kolme pitäjää vaakunoineen, sillä Savonranta, jonka vaakuna koristaa seinää, on ollut osa Savonlinnaa vuodesta 2009 alkaen.

Savonranta

Teksti: Jari Känninen

Savonrannan kunta perustettiin 1868 ja seurakunta 1882. Savonrannan nimi tulee sen sijainnista Savon itäisellä rajalla ja Oriveden länsirannalla. Itärannalla on vastaavasti Karjalanranta. Savonranta oli keskiajalla lähinnä kalastus- ja kaskiviljelyaluetta. Pysyvää asutusta tuli vasta 1730-luvulla, mutta toki esihistoriallisesta asutuksesta on löytynyt merkkejä mm. Kolovedeltä ja Linnosaaresta. Linnosaaressa sijaitsi 1400-luvulla rakennettu rajalinnake Olavinlinnan tukena.

Savonranta liitettiin Savonlinnaan 2009. Kunnan vaakuna jäi tuolloin epävirallisesksi kotiseutuvaakunaksi. Vaakunan selitys on ”Mustassa kentässä aaltokoroinen vasen pieli ja jännitetty käsijousi, kaikki kultaa.” Vaakunan on suunnitellut Olof Eriksson, ja Savonrannan kunnanvaltuusto hyväksyi sen kokouksessaan 18. syyskuuta 1962.

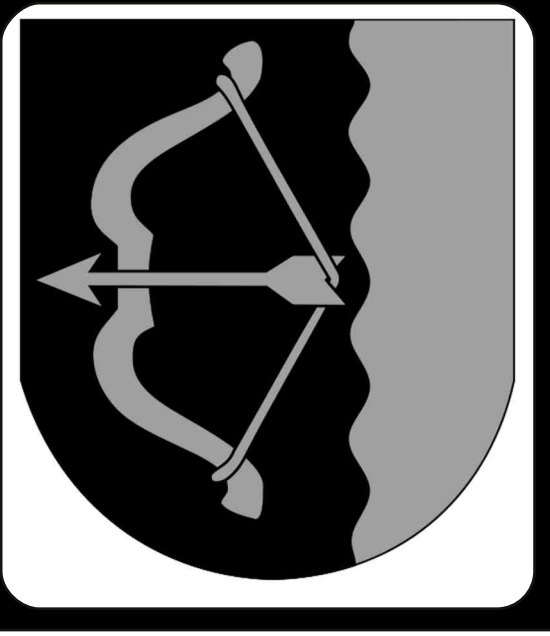

Savonlinna

Savonlinnan kaupunki rakentui vähitellen Eerik Akselinpoika Tottin 1475 Kyrönsalmen saarelle perustaman Olavinlinnan ympärille. Kaupunkioikeudet se sai kuitenkin vasta 1639 Pietari Brahen aloitteesta. Savonlinnan keskusta sijaitsee Saimaan selkien Haukiveden ja Pihlajaveden välissä, osin saarille rakennettuna. Kaupunkiin on liitetty mm. Säämingin ja Savonrannan kunnat, ja vajaan 2000 km2 alaan mahtuukin 39 kylää, joista kesäisiltä Tervahöyryiltä ovat tuttuja mm. Laivonsaari, Kokonsaari ja Oravi. Kaupungissa on vajaa 28 000 asukasta.

Kaupungin pinta-alasta reilu kolmannes on vesistöjä, ja matkailulla on siten merkittävä rooli kaupungin elinkeinoelämässä, onhan Savonlinna Saimaan laivaliikenteen keskus. Savonlinna tunnetaan myös kulttuuristaan: Oopperajuhlat viettävät vuonna 2012 juhlavuottaan, kun ensimmäisistä Aino Acktén järjestämistä oopperajuhlista tulee kuluneeksi 100 vuotta. Kaupungissa toimii (ainakin vielä) niin yliopisto- kuin ammattikorkeakoulun kampusalueet, joiden lisäksi tunnettuja opinahjoja ovat mm. Kristillinen opisto, Tanhuvaaran urheiluopisto, Savonlinnan taidelukio ja musiikkiakatemia.

Savonlinnan vaakunassa näkyvät Olavinlinna ja Savon jousi. Vaakunan kuvaus kuuluu ”Sinisessä kentässä kultainen kolmitorninen linna, sen alapuolella hopeinen, alainen, aaltokoroinen hirsi, jonka alapuolelle jää musta tyviö, jossa pystyssä viritetty kultainen jousi; jousen jänne, nuolen kärki ja sulitettu pyrstö hopeaa.” Sen jälkeen kun 1938 vahvistettu vaakuna havaittiin heraldisesti vajavaiseksi, vaakuna selityksineen uusittiin Savonlinnan 350-vuotisjuhliin Taideteollisen Korkeakoulun toimesta. Vaakuna perustuu alkuperäiseen Carolus Lindbergin ehdotukseen, ja se vahvistettiin 4. huhtikuuta 1989.

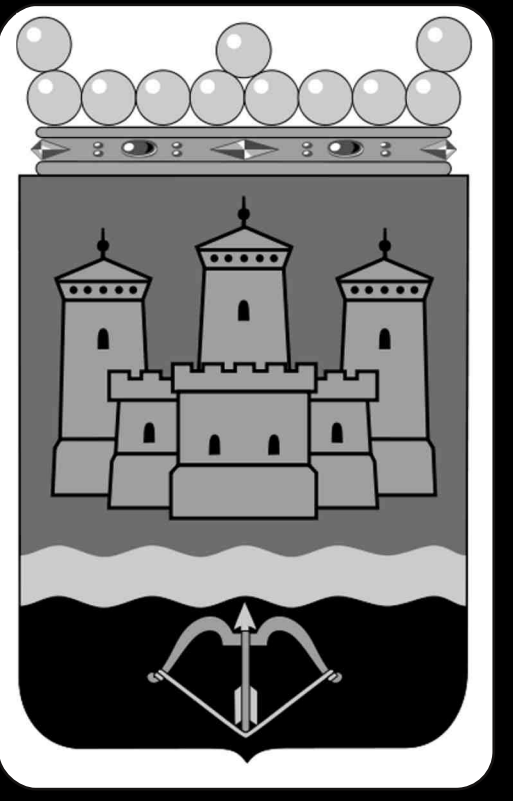

Siilinjärvi

Siilinjärven kunta perustettiin 1925 ympäröivien kuntien ”syrjäkylistä”. Kunta nousi erinomaisen sijaintinsa vuoksi vahvaksi tekijäksi ja jatkaa edelleen kasvuaan. Kunnan läpi kulkee maakunnan valtaväylä 5-tie, itä-länsisuuntaan matkailun Sininen tie ja Savon rata. Kunnasta löytyy myös syväsatama ja lentokenttä varuskuntineen. Väkeä kunnassa on tällä hetkellä reilun 21 000 asukkaan verran. Väestö on suhteellisen nuorta ja korkealle koulutettua.

Siilinjärvi valittiin 90-luvulla Suomen rumimmaksi paikkakunnaksi keskustan ja moottoritien rakentamisen ollessa kiivaimmillaan, mutta nykyinen kuntakeskus on sitäkin ehommassa kunnossa. Teollisuudesta kuitenkin muistuttavat omat ”Alpit”, eli Yaran tehtaiden kipsi- ja apatiittikaivoksen kivivuoret. Matkailun saralta merkittävimmät kohteet ovat kaksi kylpylää, golfkenttä ja Kasurilan hiihtokeskus.

Kuntaliitoskuvioissa on neuvoteltu Maaningan kanssa (Tavinsalmen paluu?), mutta neuvotteluissa on meneillään aikalisä. Mukaan on kosiskeltu myös naapurikaupunki Nilsiää. Nykyinen Herra Pääministeri on kotoisin Siilinjärveltä, ja muutoinkin politiikkoja on löytynyt hyvin – edellisissä 2007 vaaleissa kansanedustajia jopa värisuoran verran.

Siilinjärven vaakunan suunnitteli Olof Eriksson. Vaakunan selitys kuuluu ”Mustassa kentässä kaksi kassaraa (vesuria) vinoristikkäin, niiden alapuolella saatteena vesilehvä; kaikki kultaa.” Vaakuna hyväksyttiin käyttöön 1956. Kassarat viittaavat kunnan keskuskylään Kasurilaan. Siiliin, tuohon pieneen piikkipalleroon, kunnan nimellä ei ole yhteyttä, vaan nimi juontaa juurensa lappalaisten talvikylään siidhiin, onhan alueella merkkejä asutuksesta jo 7000 vuoden takaa.

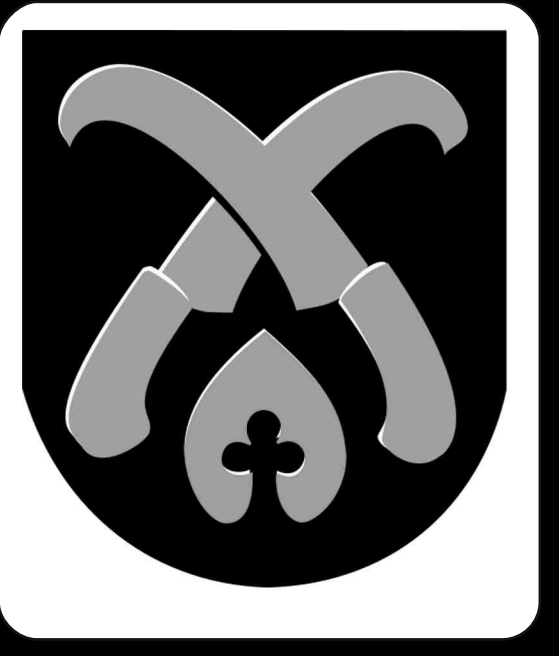

Aktiivikesä Haminan varuskunnassa

Teksti: Mikko Pitkänen
Piirros: Oskari Wäänänen

Seuraa kolmas osa sarjassamme savOlaisvarusmiehen seikkailuita. Edellinen osa päättyi jännittäviin tunnelmiin 1. aliupseerikurssin loppuvaiheisiin, joissa arvottiin, ketkä jäävät Vekaran korpikasarmille ja ketkä lähtevät Haminan kaupunkikasarmille Reserviupseerikouluun. Allekirjoittanutta lykästi, ja huhtikuun lopulta alkaen käyskenneltiin kaakon kulmalla ympyräkaupungin katuja myöten.

Edessä oli ns. 3. P-kausi, eli kolmannen kerran astut uusiin kuvioihin ja olet kertakaikkisen pihalla omista ja muiden asioista. Silti Hamina yllätti positiivisesti kaikin puolin heti kättelyssä. IT-miesten kasarmi, ”Hotelli Hilton”, oli TV-auloineen ja kaikkineen todellista hiltonia aiempaan nähden. Samoin 1700-luvun kaupunkilinnoituksen valleja ja vanhoja rakennuksia oli mukava kierrellä kaupunnilla kesäiltaisin. Toisinaan joku upseerioppilas saattoi kiertää pikkuympyräkatua pari kierrosta liikaa, ja palasi hieman hapuillen takaisin iltavapailta.

Ihmisetkin vaihtuivat maisemien myötä. Haminan varuskuntaan kootaan väkeä eri joukoista ympäri Suomea, mikä näkyi parhaiten varsinaisena murteenpuhujien kokoontumisajona. Ite kukkii puhua löttyytti sem minkä osas, eekä aenakaa savolaesjaos hävinnä, vaekka manselaeset ja pohjosem miehet kovasti kampoehin laetto.

Alkuinnostuksen jälkeen arki koitti kuitenkin aika äkkiä ja lukemattomat oppitunnit taktiikasta, johtamisesta ym. saivat välillä useammankin silmän luppasemaan. Maastoon pääseminen, liikuntaharjoitukset ja etenkin ammunta olivat siten sopivaa vaihtelua. Oppilaita testattiin useasti viikossa erilaisin kokein, itse pidettävien koulutusten ja vertaisjohtamisen kautta, mikä oli alkuun aika stressaavaa.

Suurimmat koitokset olivat kuitenkin kuuluisat Kirkkojärven marssi ja toista vuorokautta kestävä johtamisharjoitus JOHA, jossa marssittiin joukkueittain useita kymmeniä kilometrejä erilaisten tehtävärastien lisäksi. Mieleenpainuvin rasti oli epäilemättä iltamyöhäisellä päivän viimeinen rasti, jonne raahattiin perusvarustuksen lisäksi useamman kymmenen kilon läjä sakkotelamiinoja (sakkoja marssilta ”unohtuneista” tavaroista). Rastilla joukkuetta odotti vain paperilappu, jossa ilmoitettiin, että ”Turhaan tulitte, ei täällä mitään rastia ole. Palatkaa lähtöpaikalle.”

Kurssijuhla oli myös yksi mieleen painuvimmista kokemuksista. Päivä alkoi, kun daamit tulivat paikalle aikaisin aamulla ja asettuivat kentän reunalle odottamaan punaisen merkinantosavun läpi marssivaa 600-päistä muotoa. Oppilaat tekivät tavanomaiset sulkeisjärjestysmetkut ehkä särmemmin kuin koskaan, ja juhla alkoi perinteisin menoin sul-

keisia seuranneella ruusurynnäköllä. Päivän mittaan oli juhlapäivällistä, tanssia, jousikvartettia, stand-up-taikuria ja kaikkea mahdollista tarjolla niin, että kemmakoiden päätyttyä puolen yön seutuun olivat molemmat osakunnan akateemisten juhlien kovettamat savOlaiskiiviksetkin väsähtäneitä. Smol nis.

Heinäkuun lopulla kurssi päättyi ja oli vähän haikeaakin lähteä eri suuntaan porukasta, jonka oppi tuntemaan tiiviissä yhteisössä. Jokainen odotti jännityksellä tulevia tehtäviä ja uusia mokuja eli alokkaita, joista aina kyseltiin kotijoukkoyksikköön jääneiltä kavereilta. Normaalista poiketen en palannut enää kotijoukkoyksikkööni Vekaralle, vaan hyppäsin Satakunnan Lennostoon menevään bussiin Pirkkalan suuntaan. Taas kerran oli edessä uusi paikka, josta ei alkuun tuntenut juuri ketään eikä tiennyt talon tapoja. Pikkuhiljaa uuden sotilaskodin munkkeihin alkoi kuitenkin tottua, ja uudet tehtävät varusmiestutkijana ovat alan termein ilmaistuna ihan hyviä hommia... TJ 93.

Mikko Pitkänen

Kirjoittaja on n:nen vuoden opiskelija ja osakuntalainen suorittamassa asepalvelustaan eri puolilla Suomea.

Aegviidun kesäpäivät

Teksti: Riikka Ruuth
Piirros: Oskari Wäänänen

Kuvat: Anu Korhonen

Savolaisen Osakunnan, Savolaisen Osakunnan Senioreiden ja ystävyyskorporaatioidemme Korporatsioon Indlan ja Fraternitas Estican yhteisiä kesäpäiviä vietettiin 19.–21.8. Viron Aegviidussa. Tässä jutussa osakuntalaiscivis Riikka Ruuth kertoo, millainen kokemus kesäpäivät olivat.

Elokuussa, ennen opiskelujen alkamista, kokoonnuimme viikonlopun mittaisille kesäpäiville yhdessä virolaisten ystävyysosakuntalaistemme kanssa. Kesäpäivät pidettiin Aegviidun leirikeskuksessa, syrjässä kaupunkien melulta. Savolaisesta Osakunnasta matkaan oli lähtenyt suuri joukko sennuja ja muutama osakuntalainen.

Savolaisten osalta matka alkoi jo aikaisin perjantaiaamuna, kun piti ehtiä Tallinnan-laivaan. Risteilyn aikana ei kuitenkaan tarvinnut istuskella nurkassa torkkumassa, sillä silloin oli hyvin aikaa tutustua matkatovereihin – etenkin niihin sennuihin, joita ei juuri ollut nähnyt ennen laivaan astumista. Auringonpaisteisella laivan kannella löytyi ihmeen helposti yhteisiä puheenaiheita, vaikka välissä olisikin ollut muutaman vuosikymmenen ikäero.

Tallinnasta matka jatkui bussilla kohti Aegviidua. Koska suuri osa tapahtumaan käytetyistä

rahoista oli peräisin Antero Nederströmin rahastosta, niin tapahtuman tunnuslauluksi tuli hänen Indlassa valitsema oma laulunsa Rahvahulgad tulge kokku. Bussimatkalla oli hyvin aikaa harjoitella laulua, joka ei ollut kaikille meille suomalaisille niin tuttu. Viikonlopun aikana sitä tulikin sitten laulettua useampaan kertaan, ja se jäi kaikkien mieleen pyörimään muutamaksi päiväksi.

Tapahtuman alkajaisiksi kaikkien järjestävien tahojen edustajat taiteilivat yhdessä tapahtumalle lipun. Järjestäjien väreissä komeileva perhonen vedettiinkin pian salkoon laulun ja tervetulosanojen saattelemana.

Aloitustilaisuuden jälkeen oli aika jakautua pajoihin ja aloittaa työskentely. Kaikki olivat etukäteen saaneet valita, haluavatko puuhata teatterin, musiikin, historian vai kielen parissa. Pajoissa työskentely oli loistava tapa tutustua Indlan ja Estican edustajiin. Kun oli yhteistä tekemistä, ei tarvinnut miettiä keskustelunaiheita, saati pelätä kielimuuria.

Ainakin teatteriharjoitteiden teko yhdessä oli loistava tapa murtaa jää, sillä teatterihan on yhtä leikkiä, eikä monissa harjoituksissa edes saanut puhua mitään tunnettua kieltä. Perjantai-ilta kuluikin kivasti leikkien, improvisaation ja muiden teatteriharjoitusten merkeis-

sä. Kuuleman mukaan muissakin pajoissa osattiin pitää hauskaa!

Olosuhteistakaan ei voinut valittaa – mikä sen parempaa kuin kesän viimeisiin kuuluva aurinkoinen viikonloppu luonnon keskellä. Teatteripajassa päästiin nauttimaan ulkoilmasta vielä muita enemmän, sillä paja pidettiin ulkona olevalla lavalla.

Illalla ohjelmassa oli vapaata oleskelua, saunomista ja jutustelua. Silloin ehti hyvin tutustua moniin virolaisiin vähän paremmin. Illan aikana tuli myös opittua monta uutta virolaista laulua, joista monet löytyvät meidänkin laulukirjastamme. Yleensä joukosta löytyi aina joku, joka osasi vähän sekä viroa että suomea – näin sai tietää, mitä milloinkin laulettiin. Tarvittaessa tukeuduttiin myös englannin kieleen.

Lauantai oli vähän juhlallisempi päivä, sillä silloin juhlittiin Viron uudelleen itsenäistymisen vuosipäivää. Tunnelma oli juhlallinen jo aamulla, kun kokoonnuimme kuulemaan Indlan fuksin pitämää puhetta aiheesta. Tilaisuudessa laulettiin myös Viron kansallislaulu.

Myös lauantai kului suurimmaksi osaksi pajatyöskentelyn merkeissä. Ainakin musiikki- ja teatteripajojen päämäärät olivat selvät, sillä juhlaillalliselle täytyi saada ohjelmaa. Illalla sitten pukeuduimme parhaimpiimme ja nautimme illallista virolaiseen tapaan: lämmin ruoka syötiin ensin ja seuraavana kylmiä salaatteja. Jälkiruo-

ka oli sentään tuttuun tapaan viimeisenä.

Musiikkipajassa olleet esittivät suomalaisia ja virolaisia kansanlauluja erikoisten soittimien avulla. Mukana oli ainakin jouhikko ja joitain muita erikoisen nimisiä soittopelejä. Musiikkiesitysten lisäksi kaikki saivat nähdä kaksi teatteriesitystä – toisen Viron ja toisen Suomen historiasta.

Ensimmäisenä esitettiin Viron historia, jonka alussa Viro asutettiin ja osa joukosta ui Suomenlahden yli parempien bileiden toivossa. Vaikka Viron historia ei ollut entuudestaan kovin tuttua, niin näytelmästä sai pääkohdat selville. Sitä ei estänyt sekään, ettei viron- ja venäjänkielisestä puheesta kaikkea (tai mitään) tajunnutkaan.

Teatteripajassa oli mukana meitä suomalaisia vain muutama, joten Suomen historiasta esitettiin tarkoin valitut palat, nekin taiteellisessa muodossa. Viimeiset 15 vuotta mahdutettiin alle minuuttiin, mutta lavalla ehdittiin nähdä niin Lordi kuin Mikkekin.

Esitysten lisäksi illalla tapahtui paljon muutakin. Syömisen lomassa laulettiin kuten sitseillä ja huudettiin samat huudotkin. Halukkaat pääsivät myös opettelemaan virolaisia kansantansseja. Saunoissa riitti porukkaa melkein aamuun asti, ja taas tuli tutustuttua moneen uuteen ihmiseen.

Sunnuntaina saatiin vielä kuulla kieli- ja historiapajojen tuotokset, ja sitten olikin jo aika jättää jäähyväiset. Halauksia vaihdettiin lukuisia, ja virolaiset ystävämme jäivät vilkuttamaan, kun savolaisten bussi suuntasi kohti Tallinnaa ja savolaiset kohti laivan karaokea.

Kaikilla tuntui olevan hyvä ja rento olo koko viikonlopun. Harvoin niin nopeasti tulee sellaista yhteisöllisyyden tunnetta porukassa, jossa suurin osa ei tunne toisiaan. Itselleni ei kyllä tule mieleen parempaa tapaa viettää kesäviikonloppua ja tutustua indlalaisiin ja esticalaisiin.

Vaikka kesäpäivistä on kulunut melkein kaksi kuukautta, hyvät muistot tulevat usein mieleen. Muistojen lisäksi mukaan tarttui myös muuta: 1. Monta uutta vironkielistä sanaa, joita voi sujuvasti tunkea virolaisten kanssa käymäänsä keskusteluun (myös englanninkieliseen). 2. Muutamia uusia lauluja, joita voi hoilata sitseillä ja jotka soivat päässä vähän liikaakin. 3. Paljon uusia tuttavia, niin virolaisia kuin suomalaisiakin. 4. Flunssa, joka tuli siitä, kun juoksenteli koko viikonlopun ulkona ilman kenkiä.

Jos vastaavanlainen tilaisuus vielä koittaa, kannattaa kaikkien osakuntalaisten mennä mukaan. Eipä sitten jää harmittamaan, kun lukee Susj-lehdestä miten hauskaa muilla on siellä ollut.

Terveiset Kriisi-Terviksel tä!

Teksti: Kiira Happonen Kuvat: Anu Korhonen, Silja Ojanen ja Pekka Välimaa

Savolaisen Osakunnan 58. Tervahöyryristeilylle startattiin kriisitunnelman jälkimainingeissa. Vain muutamaa viikkoa aiemmin olimme saaneet tiedon, että tervispaattimme S/S Mikko oli törmännyt siltaan ja joutunut telakalle. Amiraali Pasanen toimikuntineen alkoi kiireesti etsiä korvaavaa laivaa, ja suunniteltu reittikin muuttui moneen otteeseen. Etteivät asiat varmasti olisi menneet kuin Strömsössä, uuden laivan löytäminen osoittautui hankalaksi, ja neuvottelut potentiaalisen kandidaatin kanssa karahtivat karille. Hetken jo pelotti, että miten Terviksen käy.

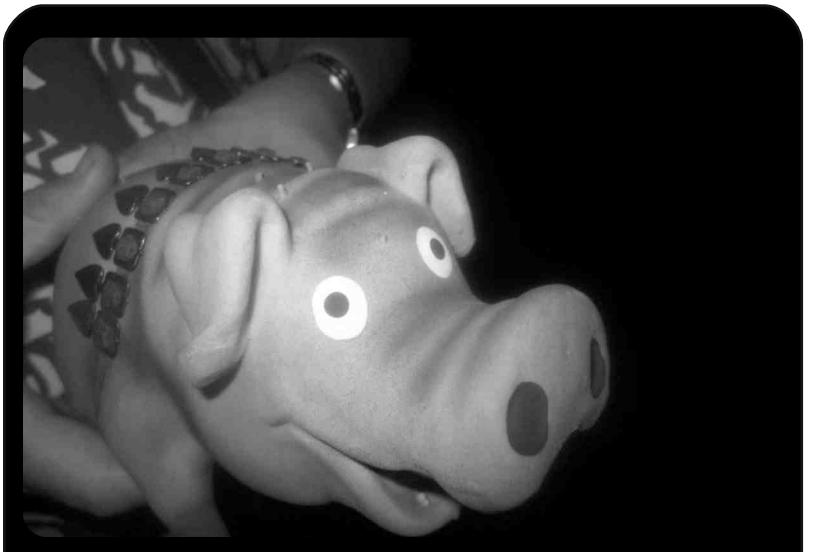

Tervis-Sika sai tänä vuonna seurakseen Setä Karjulan Pohjanmaalta. Sikojen ohella reissun teemaeläimen paikasta kilpaili rämemajava eli nutria.

Ihme kuitenkin tapahtui, kuten amiraalin viikkoa ennen h-hetkeä lähettämästä helpottuneesta viestistä voi päätellä:

”Kun neuvottelut (...) kanssa eivät tuottaneet tulosta, tapahtui parissa päivässä toimikunnan ihailtavan toimeliaisuuden ansiosta ihmeitä: meillä oli yhtäkkiä kokonaista kaksi laivaa ja kokonaan uudet lähtö- ja lopetuspisteet! Iso käsi ja läpy-läpy ja hyvä-hyvä-hyvä toimikunnalle! Sen sijaan että olisimme lähteneet Savonlinnasta ja palanneet Savonlinnaan, nyt lähdemme Siilinjärveltä ja päädymme Puumalaan! Hurraa, mikä Lähes koko Savon halki -tournee!”

Niinpä koitti vihdoin heinäkuun kolmas torstai. Pakkauduimme kaksikerroksiseen maantielaivaamme Pikku-Mustaan ja aloitimme matkan kohti Siilinjärveä. Majoituskoululta (joka muuten sekin vaihtui Kriisi-Terviksen henkeen viime tipassa) moni suuntasi ensi töikseen läheiselle lammelle uimaan. Illalla oli vuorossa tutustumista paikalliseen il-

M/S Koski kuljetti terviskansan Kuopiosta Varkauteen.

taelämään, ja aamulla terviskansaa kestittiin maakuntasihteerimme isännöimässä Chateau de Kännissä.

Seuraava kohde oli Kuopio, jossa kaupunginisät tarjosivat terviskansalle puhetta ja kaffeeta. Pian olikin aika hypätä ensimmäistä kertaa paattiin. Laivamatkan varrelle mahtui mm. juhlallisuudet Ekin 50. Terviksen kunniaksi, musisointia, tanssia kannella ja uimapaussi Leppävirralla – joutuivatpa onnettomat fuksit myös Ahdin syleilyyn. Kun viimein saavuimme määränpäähämme Taipaleen kanavaan, antoi SOSSu laivan keulasta paikallisille taidonnäytteen. Varkauden kaupungin tarjoaman illallisen jälkeen meitä viihdytettiin paikallisessa kesäteatterissa. Ilta huipentui Varkauden approon – baareja ei tosin ollut kierrettävänä ihan yhtä montaa kuin Hesarilla.

Lauantaina risteilimme vesistöjen sijaan pitkin Suomen maanteitä. Oravissa meitä odottivat rantakalapadat, kalajuhlat ja – mikä parasta – ulkopalju. Jotkut lilluivat paljussa (tai uivat järvessä) niin pitkään, etteivät edes ehtineet vastarannalle juhlille. SOSSu siellä kuitenkin kuulemma soitteli ja SOL lauleli. Illaksi siirryimme Enonkoskelle. Kylän baarissa oli harvinaisen hikinen (siis kuuma) tunnelma, mutta se ei estänyt savOlaisia viettämästä koko iltaa karaokessa. Pilkun jälkeen kuuntelimme, kuinka sirkkain viulut soivat hämärtyvässä suviyössä...

Sunnuntaina hurautimme Enonkoskelta Savon-

Päätöspäivänä Wennon kannella intouduttiin pistämään jalalla koreasti.

linnaan, jossa hyppäsimme vanhan tutun S/S Wennon kyytiin. Helteisen ja aurinkoisen viikonlopun jälkeen sai kaivaa sadeviitat esille, mutta se ei menoa haitannut. Arpajaiset järjestettiin kolmatta kertaa, ja yksi jos useampikin taisi lähteä kotiin erään firman mainospaita tai -kassi mukanaan. Ihailtavaa arpajaispalkintojen haalimista!

Wenno töräytteli komiasti saapuessaan kotisatamaansa Puumalaan, ja pian tuli aika terviskansan hypätä viimeistä kertaa uskolliseen Pikku-Mustaan. Takana oli jälleen erinomaisen onnistunut – ja ainakin allekirjoittaneen mieliksi melko musiikkipitoinen – Tervis, eikä kriisitunnelmista ollut enää tietoakaan.

Saas nähdä, mitä tuore amiraali Karza toimikuntineen meille ensi kesänä keksii.

Amilla on asiaa.

Ekin 50. Tervis

Teksti: Kiira Happonen Kuva: Pekka Välimaa

Tämän kesän Tervis oli sikäli erityinen, että se oli pitkäaikaisen terviskävijän, Ekin (Erkki Hämäläinen), 50. Tervahöyry. Eki, jonka kaulaa koristi suuri keltaisista tervismerkeistä tehty ”koru”, ehti olla mukana Terviksillä peräti seitsemällä eri vuosikymmenellä! Siinäpä meille junnuillekin vähän tavoitetta.

Eki nousi M/S Koskeen Kuopion satamasta. Matkalla kohti Varkautta laivalla pidettiin hänen kunniakseen pienet juhlat. Tilaisuus oli lämminhenkinen ja hauska, ja taisipa monen silmännurkkakin vähän kostua. Eki oli ollut Helsingin olympialaisissa vapaaehtoisena, joten joukko SOSSulaisia soitti hänelle vuoden 1952 olympiahymnin. Eki pääsi myös kertomaan muistojaan menneiltä vuosikymmeniltä. Osa muisteloista liittyi Ekin opettaja-aikoihin – hänhän opetti aikanaan Kuopion klassillisessa lukiossa mm. nykyistä inspehtoriamme Marttia. Osakunta ja senioriyhdistys muistivat Ekiä pienillä lahjoilla, ja lopuksi kajautettiin kommeesti ilimoille Kallavesj, joka sopi loistavasti kuopiolaismiehen juhlaan Kallavedellä. Juhlallisuuksien jälkeen moni jäi vielä jututtamaan terviskonkaria. Joku kommentoi jälkikäteen, että Eki oikein nuortui silmissä.

Ekin 50. Tervis jäi myös hänen viimeisekseen. Eki menehtyi loppukesästä, mutta jää varmasti elämään terviskansan muistoihin.

Kallavesj, Kallavesj, suarines ja salaminesj!
Tokko suanen koskaan ennee
kierteep Puijonsarven nennee,
missä laevat huuteloo: Kuopijoo, Kuopijoo!

RYHDYN ANARKISTIKSI

Teksti: Juha Karvonen Piirros: Oskari Wäänänen

Olen yrittänyt muuttaa maailmaa suurimman osan 67 ikävuodestani, mutta heikolla menestyksellä. Valtasin Vanhaa, renttuilin sen kellarissa, marssin punalippujen alla, olin opiskelijalakossa, haistattelin proffille ja matkustin rauhanjunassa politiikkamme nykyisten huippujen mukana Sofian rauhankongressiin. Siellä oli Neukkulan tankeilla Tsekkoslovakiaan suoritetun "rauhantankkauksen" jälkeen jääkaappitunnelma, mutta hauskaa pidettiin vaikka hampaat irvessä.

Ansioistani minut palkittiin valtion viralla, ja sen jälkeen älysin pitää 40 vuotta naamani kiinni. Mutta nyt eläkkeelle päästyäni aion ryhtyä toteuttamaan keskenjäänyttä unelmaani, eli minusta tulee anarkisti. Siispä kaikki Supon (ja myös Säpon) kätyrit lukekaapa tarkkaan, miten maailmanparantajaveteraani aikoo kaivaa maata järjestäytyneen riistoyhteiskunnan perustusten alta ihmiskunnan parhaaksi.

Olen päättänyt lopettaa rahan – tuon pirullisen nyky-yhteiskunnan liekanarun – käytön ja antaa eläkkeeni rahaa tarvitseville. Eräs kerjäläinen oli kyykistellyt viikkokaupalla läheisen kadun kulmassa tyhjä pahvimuki vierellään. Annoin hänelle kokeeksi 1000 euroa käteen. Se oli liikaa, ja kerjäläinen on edelleenkin järkytyksestä tajuttomana sairaalassa. Loput kerjäläiset odottavat hänen sänkynsä vierellä heräämistä ja tietoja lahjoittajasta. Suurella rahalla ei siis maailmaa paranneta, mikä näin tuli todistettua.

Kunnon anarkisti tarvitsee anarkistin kuteet. Eihän sitä muuten oikea anarkisti olisikaan. Koska en hyväksy rahaa, minun on hankittava jostakin anarkistin asusteet, eli mustat farkut, musta paita, musta huppari ja musta kommandopipo (mustat kengät on jo) hyödyttämättä kuitenkaan laillista rosvousta harrastavia vaatekauppoja. Niiden harjoittama törkeä rosvous ilmenee erityisesti naisten asusteissa siten, että mitä vähemmän kangasta, sitä kalliimpi hinta.

Koska erään yhdistyksen keräyspisteissä on kaikenlaista melkein käyttökelpoista vaatetavaraa, aion "lainata" yhdeltä rakennustyömaalta plasmaleikkurin ja voimapihdit. Leikkaan leikkurilla teräskaappiin aukon ja sukellan sisälle valitsemaan anarkistin kamppeet. En tunne omantunnon kolkuttelua, sillä yhdistys saa tavaroita ilmaiseksi, myy ne kalliilla ja pitää rahat itse. Siinäpä saa siis yksi valeriisto-organisaatio tutustua anarkiaani.

Kun anarkistikuteet ovat päällä, niin siitä vain

huppari silmille ja hoitamaan ensimmäistä anarkistin tehtävääni. Siinä tarvitsen voimapihtejä. Operaationi kohteena ovat nämä valehtelevat poliitikot, joista yksi keskeltä kaljupää ja punanenäinen erehtyi sanomaan kaltaisilleen, ettei vaalilupauksia tarvitse pitää liian kirjaimellisesti. No, kollegathan olivat selvästi psykoosissa, koska menivät lupaamaan opiskelijoille lisää rahaa vuonna 2013. Sinä vuonna on jo menossa Kataisen kolmas tai Soinin ensimmäinen, joita edellisten hallitusten päätökset eivät sido.

Voimapihdit kourassa hiippailen poliitikkojen keskustelu- eli valehtelutilaisuuksiin ja katkon mikrofonien ja sähköjohtojen kaapelit. Tämä tosin ehkä näyttää aluksi koituvan heidän parhaakseen, koska kansalaiset (lue känsäläiset) eivät kuule heidän puhettaan. Huulet näyttävät vain liikkuvan, mutta sehän on aivan sama. Pitkässä juoksussa (poliitikkojen rakastama termi) kansalaiset kuitenkin alkavat karttaa näitä tilaisuuksia ja etsiä muitakin kuin huulenheiluttajia. On anarkismin aika.

Näiden muutamien esimerkkien valossa voin ilokseni todeta, että kyllä kirveelle ja anarkistille tulee piisaamaan töitä pitkäksi aikaa, eikä tämä nykymenon korjaaminen ole vasta kuin alkua. Välillä on kiva ikään kuin ajankuluksi hillua pressan linnan edessä itsenäisyyspäivän juhlissa, valtailla tyhjiä taloja nuorisolle, päästellä tarhakettuja vapaaksi, piirrellä graffiteja Eduskuntatalon seinään, järjestää mielenosoituksia jonkun puolesta tai jotain vastaan ja käydä niissä piristävää mellakointia poliisin kanssa.

Mellakoinnista kuultuaan TV ja muut valtamediat ryntäävät varmasti heti paikalle, ja lisää poliiseja tulee pillit vinkuen heidän perässään. Seuraavana päivänä anarkistien nokkamiesten haastattelu aamu-TV:ssä on taattu, ja haastattelun lopuksi psykologin titteliä käyttävä kukkahattutäti antaa toimittajalle anarkismin syitä ymmärtävän lausunnon. Valitettavasti hänkin puhuu myös rahasta tai ainakin sen puutteesta – tuosta kirotusta yhteiskunnan vallankäyttövälineestä.

Uuden ajan eteläinen aamurusko on jo ilmestynyt pohjoisen taivaalle, ja 1960-luvun veteraanina ennakoin maailman vihdoin muuttuvan. Siispä kaikki Suomen anarkistit ajakaa yhteen.

Juha Karvonen
ent. rasisti, fasisti, sovinisti, populisti ja nyt myös anarkisti

OSAKUNTA-UUTISET:

Teksti: Kiira Happonen

Uusi kuraattori ja uusia virkailijoita

Osakunnan marraskuun yleiskokouksessa valittiin uusia virkailijoita vuodelle 2012. Muutaman viran täyttäminen siirrettiin joulukuun kokoukseen, joten lista kaikista uusista virkailijoista julkaistaan vasta seuraavassa lehdessä. Kerrottaneen tässä vaiheessa kuitenkin, että Savolaisen Osakunnan uudeksi kuraattoriksi kaudelle 2012-13 valittiin fil.yo. Jaana Auvinen. Onnea ja menestystä Jaanalle ja muillekin jo valituille virkailijoille!

Lisää osakuntien välistä yhteistyötä

Syyskuun yleiskokous hyväksyi SavOn ja VSO:n välisen sopimuksen yhteistyöstä. SavOn ja VSO:n välillä toimii nykyisin yhteistyöelin, joka raportoi toiminnastaan molemmille osakunnille.

Mukaan toimikuntaan!

Vuosijuhlatoimikunta, tervistoimikunta, vuksitoimikunta, huvitoimikunta... Osakunnassa on toimikuntia moneen lähtöön, sillä toimikunnat ovat edellytys monen viran menestyksekkäälle hoitamiselle ja onnistuneiden tapahtumien järjestämiselle. Etkö ottanut vastaan virkaa ensi vuodelle, mutta olisi mukava osallistua muulla tavoin osakunnan toiminnan suunnitteluun ja pyörittämiseen? Tai haluatko vaikkapa vaikuttaa siihen, millainen ensi kesän Terviksestä tulee? Mene siis ihmeessä mukaan johonkin toimikuntaan!

Toimikunnissa on mukava yhdessä tekemisen meininki, ja ahkerat toimikuntalaiset myös keventävät vastuuvirkailijan taakkaa. Lienee meidän kaikkien etu, etteivät osakuntavirat ole liian kuormittavia nyt tai tulevaisuudessakaan.

Virkailijat kutsuvat jäseniä toimikuntiinsa mm. osakunnan sähköpostilistan kautta. Voit myös ottaa itse yhteyttä virkailijaan, jonka toimikunnassa olisit kiinnostunut toimimaan.

P.S. Osakuntaillat ovat tänä syksynä vetäneet hienosti kävijöitä. Älkää unohtako osallistua yhtä innokkaasti myös kerran kuukaudessa järjestettäviin yleiskokouksiin! Kahvia, pullaa ja päätöksentekoa – mikäs sen parempaa.

Kulttuurilehti Susi

Teksti: Tahvo Ruokonen

Eräs osakunnan sennu ”menneiltä ajoilta” lähestyi taannoin toimitusta ja halusi paikata havaitsemansa aukon osakunnan kirjoitetussa historiassa. Seuraava kirjoitus vie meidät suoraan 1950-luvulle ja kertoo Savolaisen osakunnan soittajien tarinan.

Luettuani osakunnan historian, Tuuhean Oksan heti sen saatuani jäin ihmettelemään, ettei siinä ole minkäänlaista mainintaa 50-luvulla toimineesta SavOn pienestä kamariorkesterista. Kyseinen orkesteri sentään soitteli useinkin osakunnan tilaisuuksissa ja varsin useana vuonna tuli juoksujalkaa Senaatintorilta osakuntaan lämmittelemään soittimiaan itsenäisyyspäivän juhlaa varten.

Meidät kutsui kokoon joku, jota en oikein tiedä. Kantavana voimana oli kuitenkin erinomainen sellonsoittaja Osmo Kock, jonka kaveri, kapellimestari Onni Kelo saatiin johtamaan ja hiomaan meitä paikalle saatuja, jonkin soittimen jotenkin osaavia osakuntalaisia. Meitä oli parhaimmillaan noin kymmenen. Alkutunnustelujen jälkeen homma sai ryhtiä, ja ruvettiin tosissaan harjoittelemaan. Tämä tapahtui joskus vähän ennen 1950-luvun puoliväliä.

Soitimme osakunnan juhlissa ja aina itsenäisyyspäivän iltajuhlassa. Vakiokappaleenamme oli Andante Festivo, ja harjoitimme muitakin pienellä kokoonpanolla soitettavaksi kelpaavia, yleensä Onni Kelon sovittamia juttuja. Kelo uurasti kiitettävästi kanssamme, ja muistelen, että olimme kerran Terviksellä kin ja esiinnyimme pysähdyspaikkakunnilla. Varkauden työväenopiston 25-vuotisjuhlassa (25.3.1956) orkesterimme (yhtyeemme) soitto oli juhlan alkulaukaus.

Tässä on kerrottava oikein kiva muisto tuosta tervahöyryretkestä. Laiva oli Osmo, Romeo, Prinsessa, Armada, Ahti tai joku muu. Meillä oli makuusijamme Onni Kelon kanssa vierekkäin. Mistäs muusta olisi juteltu kuin musiikista. Onnilla oli varalta sellonsa mukana retkellä ja sillä hän soitteli ruumassa olijoiden iloksi eri konserttojen teemoja – tilanteesta tulikin miellyttävä pieni opintoretki konserttojen maailmaan.

Osallistuimme 2.4.1957 ylioppilaiden kulttuuri-

kilpailuihin ”muiden solistien ja soitinyhtyeiden” sarjassa. Kappaleena soitimme Onni Kelon johdolla C.Ph.E. Bachin Sinfonian C-duurissa. Mielikuvani toisesta kilpailijasta on sellainen, että ennakkotiedosta poiketen se perui osallistumisensa kisoihin. Savolaisen osakunnan soittajat oli yhtyeistä paras ja ainoa. Huom. ainoa!

,

Mainittakoon, että pianistien kilpailuun osallistui Paavo Heininen, sittemmin musiikkimaailman kuuluisuuksia. Enkä malta olla mainitsematta, että itse osallistuin samoihin kisoihin klarinetilla.

Jousisoittimista oli tietysti paha pula, mutta yllättävän ahkerasti pystyimme harjoittelemaan, muistaakseni viikoittain. Kerran meille järjestyi kunnon karonkkatilaisuus Puolan suurlähetystön tiloissa, järjestäjänä hyvillä vasemmistosuhteillaan Osmo Kock, emäntänä puolisonsa, näyttelijätär Eija Inkeri. Siellä ei soitettu, vaan keskityttiin ihan muihin aineisiin. Muutoinkin porukkamme julkinen kuva lienee ollut hieman vasemmistolainen, jota suuntausta edusti myös kapellimestarimme. Hän järjesti meille esiintymisen Koiton talon juhlasaliin johonkin tilaisuuteen – salihan oli tuolloin kommunistisen puolueen tai vastaavan omistuksessa. Tapahtuma oli kuitenkin kannaltamme sikäli merkittävä, että kunniavieraaksi Kelo oli saanut säveltäjä Heino Kasken, jolle soitimme Vienankarjalaisen rapsodian. Sen lisäksi pianistimme Anto Pylvänäinen soitti Kasken yhden pianokappaleen. Muusta yleisöstä minulla ei ole muistikuvaa.

Politiikka ei ollut meillä puheenaiheena koskaan, vaikka tulimme suuntautumisista tietoisiksi. Emme miettineet sitä, minkä vaikutelman annoimme ympäristöllemme (ja miksi), emmekä myöskään sitä, olimmeko kenties kilpenä jonkun asian puolesta. Mahdollisesti ajatus joskus häivähti takaraivossa, mutta mitään keskustelua asiasta ei syntynyt. Ei meistä rivisoittajista kukaan ollut puolueintoinen tuohon aikaan, meillä oli erinomainen sellisti ja paljon aikaansa meille uhrannut kapellimestari. Kukapa näistä asioista tiennee ja kukapa välittänee, ellei maininnatta jääminen historiankirjassa ole ilmaus jostakin. Meille musiikki oli ainoa asia.

En muista soittokuntamme jäsenten nimiä pianistiamme ja sellistiämme lukuun ottamatta.

Mikäli tätä juttua lukee joku yhtyeemme jäsenistä, olisi kiva saada nimet ja muistelukset tietoon, siksi tässä alla ovat yhteystietoni. Joka tapauksessa kerrottu puuha on ollut muistissani iso plussa – tuolloin, ja myös nyt, kun lopultakin sain tämän jutun kirjoitetuksi.

Osmo Kock toimi sittemmin ulkoministeriössä ja oli suurlähettiläänä jossakin Balkanin maassa. Onni Kelo teki pitkän uran Mikkelin orkesterin kapellimestarina. Anto Pylvänäisen olen kuullut toimineen mahdollisesti Lohjan puolessa asianajajana. Itse olin Kansallis-Osake-Pankin palveluksessa eri paikkakunnilla, kunnes jäin eläkkeelle Meritasta 1996.

Erinomaisia muusikoita ja todella mukavia kavereita.

Tervehtien

Tahvo Ruokonen

Kotoniitynkuja 4 B
00650 Helsinki
0405744734
tahvo.ruokonen@kolumbus.fi

SUSJ-LEHTI TOIVOTTAA LUKIJOILLEEN ONNEA JA MENESTYSTÄ VUODELLE 2012 !

Susj 4/11 ilmestyy poikkeuksellisesti vasta joulun jälkeen tai tammikuun alussa.
Susj 1/12 ilmestyy myöhemmin keväällä.

M
Itella Posti Oy
Itella Green